

Harangszó

XIX. évf. 29. szám

Az Esztergom-Belvárosi és Vízivárosi Plébánia hírlevele

2015. szeptember 13.

Olvasmány: Iz 50,5-9a

Evangelium: Jak 2,14-18

Szentlecke: Mk 8,27-35

ÉVKÖZI 24. VASÁRNAP

Jövő vasárnapi (Évközi 25. vasárnap) szentírási szakaszok: Olvasmány: *Bölcs 2,12.17-20*; Szentlecke: *Jak 3,16-4,3*;

Evangelium: *Mk 9,29-36*;

A hét szentségről egyháztörténelmi szempontból

A hét szentség tanítása a protestáns reformáció és a katolikus reform időszakában, a XVI. században került viták középpontjába. A katolikus reform kulcsa, hogy a papságnak kifejezetten a hét szentség szolgálatába kell állnia, és a szentségeket használva kell megszentelnie Isten népét. A kor katolikus reformerei úgy látták, az egyház bajainak az az oka, hogy a papság ezt a szerepet elhanyagolva ment bele mindenféle evilági politikai szerepbe, vagy kifejezett visszaélésbe. A trienti zsinat ezért dogmaként mondta ki, hogy hét szentség van, melyek által Krisztus tartósan jelen van egyházában, és a papság dolga ezt láthatóvá tenni. Ma úgy látjuk, a zsinat teológiája azért túllőtt a célon. A keresztséget ugyanis bárki kiszolgáltathatja, mert a fölvetett keresztség bárkit Krisztus papjává tesz, tudniillik papi szerep imádságban Jézus elé vinni az embereket, és papi szerep az emberek előtt megvallani Jézus Krisztust. Ez pedig minden megkeresztelt közös vagy egyetemes papsága. A zsinat természetesen nem tagadta ezt, de a protestáns reformátorokkal vitatkozva eléggé elhallgatta, nem emelte ki a fontosságát. Egyházz jogilag pedig mégiscsak a szolgálati papsághoz kötötte a keresztség szentségét is, az anyakönyvezés bevezetésével, ami persze szükséges adminisztratív újítás is volt. Így a Trienti zsinat teljesen szükséges és fontos reformjai részben felelősek a „szolgáltató egyház” képének a kialakulásáért, vagyis, hogy a katolicizmus az egy szellemi árucikk volna, amit a papok szolgáltatnak, a hívek pedig fogyasztanak. Valójában a szentségek mindannyiunkat tanúságtévő életre, életszentségre, és ebből fakadó üdvösségre hívnak.

Harmai Gábor plébános

Tanúságtétel: „Mit jelent nekem, hogy katolikus vagyok?”

Tette föl a kérdést még a nyár elején H. Gábor atya és biztatott vasárnapokon keresztül ennek megfogalmazására írásban, változó sikerrel.

Elsőre azt kéne felelnem, hogy erről nem beszélni kell, hanem megélni a mindennapjainkban, de nem ilyen egyszerű a dolog. (Különben is a katolikus kötőszó nem a *csak*, hanem az *is*.)

A „katolikus” szó maga a köznapi használatban egyetemes jelent, de részletesebben az „egész, tökéletes” jelentő görög „katholos” melléknévből származik. Az egészhez tartozó, „teljesben és harmóniában lévő, egész szerinti”. Egyszerűen fogalmazva, én, mint katolikus, a tökéletes teljességhez, a Teremtő Istenhez tartozó vagyok, akiben teljes harmóniában van a Fiú Jézus Krisztus, és a mindent átjáró, mozgató Szentlélek. Bele gondoltunk ebbe úgy Isten igazából egyszer is? !!!!!

Konkrétan a magam részéről katolikus hitemet Isten kegyelméből és Szüleim akaratából a Keresztség szentségében kaptam. Hála érte! Nekem így könnyebb? Nem, inkább nagyobb felelősséggel jár ez az ajándék. Megelőlegezett kegyelmi talentum, amivel majd el kell számolnom.

Mit jelent számomra? Elsősorban, hogy Krisztus Egyházán keresztül, magához Krisztushoz tartozom. Őt kell követnem és megvalósítanom az életemben. Ez a Krisztusi, mai szóval elve „önmegvalósítás”, napi küzdelemmel jár, de csak ha akarom, mivel mi vagyunk, a még a földön élő, küzdő egyház tagjai és ami földi életünk végéig tart. Nekem Isten segítsége nélkül lehetetlen elérnem a Legfőbb Jót, mégis naponta el kell végeznem ezt a sziszifuszi munkát, amibe sokszor belefáradok, időként meg Isten bocsá', értelmetlennek is tartok.

Ez a Krisztus-megvalósítás, ami a magamról való folytonos lemondást kívánja, ennek próbálgatása biztosítja számunkra a napi adrenalin szintet, de ha a magamba való visszavonulás nyugalomát kívánom, akkor a legnagyobb tevékeny nyugalom. Előbb-utóbb rá kell jönnöm, hogy nem baj, ha kimaradok ebből-abból, kimaradhatok a napi pörgésből, mert meg kéne tanulnom szelektálni. Katolikuságom meghatározó példái egész kicsi korom óta a szüleim voltak. Hála értük! Még nem voltam iskolás, amikor elsődíj lettem. Nagyon sokat segítettünk a templomban (takarítás, díszítés, a toronyóra fölhúzása, harangozás kötéllel stb.) A rendszeres hittanórák. Első hittanos élményem mikor otthon, F. atya házhoz hozott és csodálatos diavetített képeken ismertette meg velünk Jézus életét (óvodás korúak voltunk). A nyári szünetben,

meg napközben is fölszaladtam a templomba és beültem a hús, jó illatú csöndbe. Imádkoztam? Talán azt is. De leginkább csak üldögéltem és „gondolkodtam” (7-8 évesen).

Kiskamasz korom nagy hittanos élménye, hogy a Bazilika téli kápolnájában, László Gábor atya minden óra végén maga elé állított, és szelíden megrángatva hosszú copfjaimat, ezt mondta: „jegyezd meg, az a jó, ha esz a fene”, majd így folytatta: „Ha hazamész, mondd meg az öcsédnek, hogy javuljon meg!” Én büszke voltam, hogy értettem mit jelentenek kissé kemény, furcsa szavai. Mert soha nem könnyű, néha fájdalmas dolog, ami hasznomra válik. Nem halasztottam el egy vasárnapi hittant sem, mígnem egyszer a Fehérvásárnap utáni hétfőn elvitték börtönbe. Hála, hogy megismerhettem L. Gábor atyát kezdődő katolikuságom hajnalán. Pár évvel később itt a Víziben F. Attila atya komoly, szinte tudományos, a fiatal felnőtt minden problémáját érintő olyan katekéziseket tartott, hogy lógtunk a sekrestye nem létező csillárján. Az első esztergomi szembemiséző oltár körül, ami itt valósult meg a Vízivárosi templomban, az atya tervei és édesapám kivitelezése folytán – ma is ezen miséznek az atyák – a liturgia minden részét, a közösség bevonásával mondtuk magyarul. Igazi nagy élmények voltak. Hála érte! Az atyát egyszer csak elhelyezték.

Később újra a Bazilikában, itt Esztergomban, majd a Budapestiben újabb közösséghez tartoztam hosszú évekig, úgy, hogy minden hétvégén utaztam Pestre, de egy ideig hétfő esténként is, hogy részt vehessek Tompa atya ifjúsági hittanjain vagy egy-két Jelenits-előadáson. Hála érte!

Mit jelent számomra, hogy katolikus vagyok?

Elhagyva „gyerek szokásaimat” egyre többször jut eszembe L. Gábor atya mondása, mert nem könnyű katolikusnak lenni, sőt nehéz és egyre nehezebb, de az a jó, ha esz a fene!

Jézus Krisztus sem ígért semmi könnyűt, hanem kereszthordozást hagyott ránk, és arra kér, szinte naponta vesztsem el az életet, hogy örök életet kapjak majd cserébe. Beton atya egyszer azt mondta „Nem azért élünk, hogy élvezzük az életet.” Még templomba, misére se azért járunk, hogy ott jól érezzük magunkat – mondta itt a Víziben M. Gábor atya!

Igen tudom, elsősorban azért, hogy RÉSZT VEGYÜNK a TELJES EGÉSZBŐL, JÉZUS KRISZTUSBÓL, hisz maga a katolikus szó is ezt jelenti. Köszönöm, hogy figyelmeztettél.

Minden nehézség, lemondás ellenére, hogy mai legyek, a katolikus vallás a legliberálisabb vallás, persze Krisztusi értelemben, de a legfajtyosabb is. Én magam soha nem szerettem a könnyű műfajt

semmben, mert ahhoz túl rövid a földi életünk. A legszabadabb valóság, mert szabadon dönthetem el minden tettem, egyedül a lelkiismeretemre apellál. A katolikus vallás számomra egy egész életen át tartó fejlődést, előrehaladást kínál, ahol Isten „CSAK” a hegymászó kötél végét tartja, biztosítja számunkra, de ha nem akarunk, nem rángat fölfelé, és meg azt is megengedi, hogy szabadon a dolgok könnyebbik végét válasszuk, és újra meg újra lehuppanjunk.

Számomra a Katolikus Lét hitünk formája, (ami sajnos sokszor csak forma) amit Krisztus kellene, hogy megtöltsön saját magával. A nyár egyik napján a kertben húzogattam gyomjaimat, mikor egy kisebb gyerekcsoportra lettem figyelmes, akik kerestek valakit. „Itt kell lennie” - mondta az egyik, mert útmutatást is kaptak a kereséshez. Menjünk le a vízhez a fák közé”. Erre már kíváncsi lettem és a kerítésennél próbáltam figyelni. Egyszer csak a fák közül egy hosszú szű fehér ruhás nagyfiú jön elő mosolyogva, mire az egyik kisfiú hangosan megjegyzi. „akkor te most Jézusnak álcáztad magad”? Megdöbbenett a gverekszáj, és azóta is többször eszembe jutott.

Jézusnak álcázzuk magunkat „jó” katolikusok vagyunk, de csak addig amíg nem kényelmetlen. Pedig „az a jó, ha esz a fene”. Egy vezető beosztású katolikus értelmiségi így szól: „Ráérek még kántálni majd ha megöregszem”. Ezzel egy kicsit a vallásosság népies formájára utalt, illetve lényegileg arra, hogy nem kell azért túlzásba vinni a dolgokat! Ráértünk?

Barsi B. atya a Késznek tartott előadása után, mikor egyesek méltatlankodtak beszéde elvontsága, nehézsége miatt, így válaszolt: „Az inkvizíciótól nem félttem volna, mert teljesen KATOLIKUS volt a beszédem, de a KÉSZ, vagyis a Keresztény Értelmiségiék hívtak meg, nekik készültem. Mi „elvont” van abban hogy létezésünk a semmiből teremtett. EZ VAN!”

Számomra katolikusnak lenni napi Szent lecke, de egyben óriási hivatás végtelen lehetőségekkel.

Folytonosan ébren tartani magamban mi a feladat, illetve Istennek mi a szándéka velem. Legtöbbször másnak gondolom szeretném a feladatot, mert nem ismerem magam, és nem akarom megismerni Isten akaratát velem.

Egyszer valaki megkérdezte tőlem? „Neked nincs magánéleted?” Tényleg mi az, hogy magánélet a katolikus számára?

Kedves Gábor Atya! Köszönöm, hogy fölvetted a kérdést és ezzel kellőképpen fölborzoltad a lelkiismeretemet!

Még az a „szerencse”, hogy azt kérdezted: „Mit jelent?” és nem azt, hogy valósítom meg! Hála érte a Mindenhatónak! Kissé megkésvé? *Egy Vízibe járó Hívő (név a szerkesztőségben)*

Beszámoló: Kis jubileum

Június 22-én, 5. alkalommal indult el a Fekete Madonna zarándokvonat Lengyelországba. Esztergomból többen is részt vettünk, a Kavics közösségből négyen csatlakoztunk. Néhány olyan dolgot szeretnék megosztani, ami szép lelki élményt okozott.

A Keleti Pályaudvarra érve, az út szervezőjével, Budai Lászlóval találkoztunk, aki már ismerősként fogadott minket. Tovább haladva sértült barátainkkal futottunk össze, akik velünk voltak az út során. Eljött az indulás pillanata, Dr Székely János segédpüspök áldásával, aki az egyik lelkivezetőnk volt. Velünk volt még Tamás József és Bátor Bontond pálos atya, de rajtuk kívül még több atya is utazott velünk. Az út imádsággal, elmélkedésekkel és ének tanítással telt, amit Pálmai Árpád karnagy vezetett. Késő este értünk Czestochovába.

Másnap reggel a Fekete Madonna Kegykápolnába történő ünnepélyes bevonulás után, köszöntések és az ajándék miseruha átadása következett, ami után szentmisén vehettünk részt, majd a Boldog Özséb diszkút koszorúzása következett.

Délután programunk a Kordencki teremben folytatódott, pálos atyák előadásával és beszédekkel. Felszólalt Soltész Miklós egyháziügyi államtitkár, aki kiemelte a velünk utazó fogyatékkal élő testvéreket. Rámutatott, hogy ne ítéljük el őket, hisz ugyanolyan tagjai társadalmunknak. Megható pillanatok voltak. Mi is tapasztaljuk milyen értékesek is ők.

Ajándék átadás is volt azoknak, akik 5 éven át munkájukkal segítettek ezeket az utakat. A vacsora után imádságok és gyertyás körmenet zárta a napot.

A harmadik nap csúcspontjaként csatlakozott hozzánk Erdő Péter Bíboros Úr, aki Mária misénknek főcelebránsa volt. Hálát adok az Istennek, hogy két sérült társammal együtt sikerült kezét fogni a Főpásztorral, és beszélgethettem is vele.

A nap folyamán keresztutat is jártunk, majd a váci Szent Cecília kórust hallgathattuk. Este még egy nagy lelki élményben volt részem, az Apel imádságnál. Ez a lengyelek imája, ami a mi tiszteletünkre két nyelven hangzott el. Akárcsak az ének. Mi magyarul, ők lengyelül énekeltek. Megható percek voltak.

Utolsó napunk Krakkóban telt. Először szentmisén vettünk részt a II. János Pál Bazilikában, majd a Waweli Katedrális néztük meg. Ez után a városban át énekelve vonultunk a vasútállomásra. Innen a vonatunk robotgott hazafelé.

Szeretném hálátat kifejezni a szervezők felé. Fantasztikus volt. Lelki táplálékért az atyákat illeti a köszönet.

A sorból nem szeretném kihagyni Pálmai Árpád karnagy urat sem, aki énekeivel és orgonajátékaival mindig emeli a liturgiát és persze a mi lelkünket. Isten fizesse meg szolgálatát!

Bízom abban, hogy lesz még alkalmam ilyen útra eljutni, hisz ezeket a vonatokat nem csak a mozdony húzza, hanem az imádság és az énekesz.

Mátray Gabriella.

Sürgősségi Lelkipásztori Szolgálat: 20 / 776-9998

HIRDETÉSEK

+ Csütörtökön elhunyt a vasárnap 10 órás szentmisek hűséges gyónatátja, Horváth János OFM. Temetéséről még nem tudunk részleteket, szentmisében megemlékezünk Róla jövő kedden és csütörtökön.

+ Jövő hét ünnepei, emléknapi: 14. hétfő: SZENT KERESZT FELMAGASZTALÁSA (ünnepe), 15. kedd: A FÁJDALMAS SZŰZANYA (emléknapi), 16. szerda: SZENT KORNÉL PÁPA és SZENT CIPRIÁN PÜSPÖK VÉRTANÚK (emléknapi)

+ Szept. 20-án a fél 9 -es mise után mindenkit szeretettel várunk a Belvárosi-Vízivárosi családok tábor fényképes vetítésére a Vízi-városi templomba!

+ Bérnálási fölkészítés csütörtökönként 17 órától, elsőáldozási fölkészítés hétfőnként 15:30-kor kezdődik.

+ Újra lesz Istentisztelet szerdánként, este 7 órakor: vagy szentmise zsolozsmával a papi hivatásokért, vagy zsolozsma áldozattal, de ekkor is papi hivatásokért fölajánlva.

+ *A Káldi-biblia kéziratoss töredékei* c. kötet bemutatója lesz a Szent Adalbert Központban, a Hittudományi Főiskola Könyvtárában 2015. szeptember 19-én, szombaton 17 órakor. A megjelenteket köszönti: **Dr. Székely János segédpüspök, a töredéket ismereti: Dr. Erdő Péter bíboros, prímás, esztergom-budapesti érsek BELVÁROSI TEMPLOM MISERENDJE:**

Hétfő, Kedd, Csütörtök, Péntek: **este 7 óra**

Szerda: Zsolozsma áldozattal vagy szentmise zsolozsmával, **este 7 óra**
Vasárnap: **10, ½ 12 és este 7 óra**

VIZIVÁROSI TEMPLOM MISERENDJE: vasárnap: ½ 9

Szent István kápolna: hétfő – péntek: ½ 8; szombat: **este 6 óra (előesti)**

Zárdatemplom: hétfő – vasárnap: **7 óra**

TOVÁBBI LITURGIÁK:

minden csütörtök: 20:00-20:30: szentségimádás (Belváros)

utolsó csütörtök: 20:30-21:30: szentségimádás (Szt. István kápolna)

A héten kereszteltük Benkő Andreát

A héten temettük Király Józsefet

Mária Rádió: Fm 97,4 Mhz ; Magyar Katolikus Rádió: **Fm 92,5 Mhz**

HARANGSZÓ

A Belvárosi és Vízivárosi Plébánia közös hírlevele (megjelenik hetenként)

Alapító: Dr. Beer Miklós; Felelős kiadó: Dr. Harmai Gábor

Szerkesztőségi e-mail: harangszo@egomnet.hu

Plébánia e-mail: sztpeterespal@egomnet.hu

Telefonflotta ügyek: belvizegom@gmail.com

A Plébánia telefonszáma: **33 / 898-124 és 20 / 775-2841**

Plébániai fogadó órák: hétköznap, hétfőtől - péntekig du.15-18h között

A Belvárosi Plébánia bankszámlaszáma: 10918001-00000029-05960007

A Vízivárosi Plébánia bankszámlaszáma: 10918001-00000094-73080007

Weboldalaink: www.belvarosiesztergom.hu; www.evizivaros.hu;

Facebook: Esztergom-Belvárosi-Plébánia